

[Schmidt.]

nemlig ikke en enkelt Mands Følelser, der dør kom til Orde, men denne Bitterhed griber om sig Dag for Dag i Nordslesvig.

Jeg har heller ikke set, at de danske Blade er gaaet imod, hvad Deichgräber har nævnt af Kendsgerninger, der belyste Landsdelens Nødtilstand, ud over dette, at Tvangsauktionernes Antal i 1935 ikke er steget, saaledes som Deichgräber antog, men er dalet. Det meste af det, Deichgräber i den Retning har nævnt, er for Resten blevet sagt her i Tinget før af mig og ogsaa af andre nordslesvigske Repræsentanter.

Men, indvendes der maaske, *Tonen* var jo helt anderledes. Ja, men hvorfor gav denne Tone saa liden Genklang, naar man appellerede til den danske Regering og udtalte Forventningen om, at der maatte ske noget gennemgribende for at afvende Nøden? Kan man undres over, at Bitterheden og Harmen saa flyder over? En Befolkning, hvor saa mange staaar ved Ruinens Rand, maatte bestaa af Engle, naar den taalmodigt fandt sig i dette. Det vilde heller ikke klæde Nordslesvigerne godt, for man skal ikke uden at sætte sig til Modværge gaa til Grunde, og Englænderen Bruce har med Rette givet Nordslesvigerne Ros for, at de er selvstændige og sejge. Men Bruces frimodige Ord til Danmark, at man skulde give Nordslesvig Selvstyre, har man tiet ihjel, og Deichgräbers hensynsløse Afsløringer af Forholdene er man blevet fortørnet over.

Men hvad gør man for at skaffe bedre Tilstande i Grænselandet, Danmarks store Problem, som Bruce med Rette siger? Det er en skæbnesvanger Fejltagelse, naar man tror at kunne klare Situationen ved at appellere til nationale Følelser og ved at tage fat paa Problemerne fra en national Indstilling. Hvad der efter naturlig Lov maa sættes ind af nationale Kræfter i et Grænseland, er det nærmest Folkets Opgave at udføre, og vi bebrejder paa ingen Maade det danske Folk, at man gør det — det gør vi ogsaa. Men naar den gensidige Agtelse, som maaske ikke findes i noget andet europæisk Grænseland i saa høj Grad som netop i Nordslesvig, kan blive ved at være Grundpræget i vor nationale Kamp, behøver man ikke at se sort af den Grund. Men Regeringen skal altid holde sig for Øje, at den

har med et Land at gøre, hvor begge Folk har samme Ret og i lige høj Grad er rodfæstede, og ingen Ulykke er større, end naar Rødderne ikke længere kan finde Tag i den Jord, som dog skal bære og nære dem begge. Det er ikke en national, men en Statsmands Opgave, der her bør gøres, en Statsmands, der er klar over, at i et Grænseland er alt afhængigt af, at der gives kulturel Frihed og faste, sunde Forhold, hvad Jordspørgsmaalet angaar.

Man er saa ivrig for at udstykke Jorden i Nordslesvig, fordi det er en tyndt befolket Egn. Nu skal der igen bevilges 10 Mill. Kr. Jeg har før anerkendt, at der er visse Grunde, der taler for, at man tager en saadan Opgave op; men man tager straks fejl, naar man gør det af nationale Grunde, som jo er det Motiv, man har vedkendt sig netop, da man fremsatte disse Lovforslag. Man skulde allerførst have gjort alt for at sikre Ejendommenes Forbliven i Familiens Eje og at give Familiens og Landets Børn den første Chance ved Udstykningerne. Det er disse Ting, Nordslesvig venter paa, og naar der bag mit Mandat nu staaar omkring ved 3 000 Vælgere mere end før, saa antager jeg — og vel med Rette —, at der deriblandt ogsaa er en Del af dem, der ikke er vant til at indtage en national Stilling, men først føler sig som Nordslesvigs Børn, de saakaldte blakkede.

Man ved her i Danmark, i København maaske ogsaa, af deres Eksistens, men man kender dem ikke, man forstaaer dem næppe. Jeg siger med alle, eller med de fleste her i Salen — tænker jeg —, at der mangler noget i Udfoldelsen af Menneskets sjælelige Kræfter, naar det folkelige med al sin Rigdom ikke er med. Men man vilde dog undervurdere de blakkede i høj Grad, hvis det var det eneste, man vidste om dem, altsaa noget negativt. Nej, til Gengæld er der maaske ingen, som med større Kærlighed hænger ved Hjemlandet og dets Jord end netop de.

Man ved vel nok, burde vide, at disse blakkede har stor Tillid til Deichgräber, det kan vel siges, at Bitterheden maaske ingen Steder findes i højere Grad, Bitterheden over Udviklingens Gang, end netop blandt de blakkede, naar de føler, at de taber Jorden under deres Fødder og dermed i Grunden alt, hvad de lever for, og dem er der mange af og kan let blive flere af. Man